

Ἀληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα...

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας](#)

Ο Μικρός και ο Μέγας Παρακλητικός Κανόνας είναι δύο αριστουργηματικά ποιήματα τα οποία ψάλλονται στους ιερούς Ναούς μας εναλλάξ τα απογεύματα του Δεκαπενταύγουστου.

Δυο ύμνοι πασίγνωστοι, δημοφιλείς, ταπεινή εξομολόγηση αμέτρητων ψυχών, θρηνητική και παρακλητική αναφορά του πληρώματος των πιστών στην Κυρία και Δέσποινα του κόσμου, την Υπεραγία Θεοτόκο, συνοψίζουν την πίστη της Εκκλησίας μας για το πρόσωπο της Κυρίας Θεοτόκου, όπως μας την παρέδωσαν οι Πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων. Ταυτόχρονα εναποθέτουν στη στοργική αγκαλιά της όλα τα βάσανα, τους καημούς, τους πειρασμούς, τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, εκλιπαρώντας για βοήθεια και προστασία.

Ας υμνήσουμε και εμείς μετά των αγίων Αγγέλων όχι μόνο με λόγια και λέξεις, αλλά κυρίως με έργα αρετής και αγάπης, μιμούμενοι κατά το δυνατόν τον ανυπέβλητο πλούτο της αρετής και την αγιότητα της Παναγίας μας, της Μητέρας των Χριστιανών, ώστε να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε σε όλα τα εμπόδια του παρόντος κόσμου που ζούμε και να φθάσουμε στη “μέλλουσαν πόλιν”(Εβρ.13,14) που επιζητούμε, τον αγιασμό και τη σωτηρία.

1. “Άληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα”

Μαρία, ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος

“Άληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐξαφανίσασαν· ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με ρεύσαντα”, ψάλλουμε στο Μέγα Παρακλητικό Κανόνα ενώ στο Μικρό Παρακλητικό Κανόνα αναφωνούμε: “Κυρίως Θεοτόκον, Σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε Ἄγνη”. “Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς”, εκλιπαρούμε ικετευτικά την Παναγία και ταυτόχρονα ευθαρσῶς ομολογούμε ὅτι ἡ Μαρία εἶναι πραγματικά και ἀληθινά και ὄχι συμβολικά Θεοτόκος διότι γέννησε

τον Υιό του Θεού, Ιησού Χριστό.

Η προσωνυμία “Θεοτόκος” δηλώνει την αρχαιότατη πίστη και παράδοση της Εκκλησίας για το πρόσωπο της Παναγίας. Οι Πατέρες της Εκκλησίας χρησιμοποίησαν τον όρο “Θεοτόκος” για να επισημάνουν ότι η Παναγία είναι η “Μήτηρ του Θεού”, “Θεομήτορ”, “Θεογεννήτρια”, “ὄντως Θεοτόκος”, όπως ψάλλουμε στις Παρακλήσεις διότι μέσω αυτής, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος ήλθε στον κόσμο. Το πως πραγματοποιήθηκε τούτο, πως ο Υιός του Θεού ενσαρκώθηκε, έγινε άνθρωπος και γεννήθηκε από την ταπεινή και ευλογημένη Κόρη της Ναζαρέτ, παραμένει ασύλληπτο μυστήριο. “Ἄνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν” γέννησε η Παναγία τον Υιό του Θεού και γι’ αυτό ο υμνωδός αναφωνεί και λέγει: “Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἄνθρωποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι”.

Εφόσον ομολογούμε ότι η Παναγία είναι ὄντως Θεοτόκος, κατά συνέπεια ομολογούμε ότι και ο Υιός της, ο Λυτρωτής και Σωτήρας Ιησούς Χριστός, δεν είναι ένας προφήτης, ένας απλός άνθρωπος και ιδρυτής μιας θρησκείας δίπλα στις άλλες αλλά είναι ο προαιώνιος Θεός, ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο οποίος έγινε άνθρωπος. Όταν τον 5ο αιώνα ο αιρετικός Νεστόριος αμφισβήτησε την αρχαία παράδοση που απέδιδε στην Παρθένο Μαρία τον χαρακτηρισμό της Θεοτόκου και την ονόμαζε “ανθρωποτόκο” ή “Χριστοτόκο”, υπονοώντας ότι γέννησε έναν απλό άνθρωπο, κλόνιζε ένα από τα θεμέλια της χριστιανικής μας πίστεως ότι δηλαδή ο Ιησούς Χριστός είναι ο τέλειος Θεός που έγινε τέλειος άνθρωπος. Αρνούνταν ότι ο Χριστός είναι ο ενσαρκωμένος Θεός Λόγος, όπως αναφέρει η Αγία Γραφή(Ιωαν.1,14) και γι’ αυτό η Εκκλησία καταδίκασε αυτές τις αιρετικές απόψεις στην Γ΄ Οικουμενική σύνοδο(431 μ.Χ).

Δυστυχώς, σύγχρονοι αιρετικοί, όπως οι μάρτυρες του Ιεχωβά βλασφημούν και πάλι το πρόσωπο της Παναγίας και αρνούνται ότι η Μαρία είναι Θεοτόκος. Κατά συνέπεια, βλασφημούν το πρόσωπο του Ιησού διότι αρνούνται ότι είναι ο Θεάνθρωπος Σωτήρας και υποστηρίζουν ότι είναι ένας κοινός άνθρωπος, ένας απεσταλμένος του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο εξισώνουν τον Ιησού Χριστό με έναν ηθικό διδάσκαλο και φιλόσοφο σαν και αυτούς που γνώρισε κατά καιρούς η ανθρωπότητα.

Όμως ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν ένας απλός ηθικός διδάσκαλος ή φιλόσοφος και η λύτρωση που μας προσέφερε δεν είναι μία λύση ηθική ή θρησκευτική σαν τις άλλες που προσφέρουν οι διάφορες θρησκείες. Η διδασκαλία του δεν είναι απλώς μια ηθική διδασκαλία όπως οι διδασκαλίες άλλων ιδρυτών θρησκειών που ήταν απλοί άνθρωποι. Η λύτρωση που προσφέρει ο Ιησούς είναι σωτηρία από το θάνατο,

“ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου”, “ἐαυτὸν ἐκδεδωκὼς τῷ θανάτῳ”, ὅπως ψάλλουμε στις Παρακλήσεις. Εάν ήταν ένας απλός άνθρωπος, ὅπως νομίζουν εσφαλμένα οι αιρετικοί, δεν θα είχε τη δύναμη να λυτρώσει τον άνθρωπο ἀπὸ το θάνατο. Μόνο ο Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ως τέλειος Θεός και τέλειος ἄνθρωπος, εἶχε τη φυσική δύναμη να λυτρώσει το ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ την ἀμαρτία, την κυριαρχία του διαβόλου και των παθῶν, να κατέλθει στον Ἄδη, να ἐλευθερώσει τους ἀνθρώπους ἀπὸ το θάνατο, να ἀνοίξει και πάλι τον Παράδεισο και να ἀναστηθεῖ.

Ο Υἱὸς του Θεοῦ γεννήθηκε ἀπὸ την Παναγία, ἡ οποία και γι’ αὐτὸ το λόγο εἶναι και ονομάζεται Θεοτόκος, ἐγένε ἀνθρωπος, δίδαξε, θεράπευσε, πειράχτηκε ὑπὸ του διαβόλου, υπέμεινε σταυρικό θάνατο και ἀνέστη. Διήλθε ὅλα τα στάδια της ἀνθρώπινης ζωῆς για να ἀγιάσει την ἀνθρώπινη φύση. Γι’ αὐτὸ και στη Θεία Λειτουργία κοινωνούμε το Σῶμα και το Αἷμα του ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ του Θεοῦ και ἀνάμεσα στις ἄλλες ευχαριστίες, “ἐξαιρέτως” ἐκφράζουμε ευγνωμοσύνη και ευχαριστία πρὸς τον Πανάγιο Θεὸ για το πρόσωπο της Ὑπεραγίας Θεοτόκου που ἐπελέγη για να κατέλθει ο ἴδιος ο Θεός στον κόσμο και με αὐτὸν τον τρόπο “πρὸς ζωὴν ἀνήγαγε” το ἀνθρώπινο γένος.

[Διαβάστε ολόκληρη τὴ μελέτη ἐδῶ](https://bit.ly/3oFTgsS)

<https://bit.ly/3oFTgsS>